

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIO
Y
REDACCIO
LLIBRERIA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20.
BARCELONA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

PREU DE SUSCRIPCIO

FORA DE BARCELONA

Espanya trimestre 8
An tillas (Cuba y Pto. Rico) 10
Estranger 12

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

ENDA VINALLA IL-LUSTRADA

La solució en lo número próxim.

QUADROS AL VIU.

Lo género dona, ó síno que 'u digan las danesas del Circo.

Lo primer dia tot era: «¿Qué volen que 'ls diga? No hi trobo res de particular.... Està bé; pero... vaja 'ls periódichs de Madrid van manejar una mica massa 'l bombo... No n' hi ha per tant... etc. etc. etc.»

Per xó 'l segon dia la gent vá anarhi. Y 'l dia tercer ja van comensarse á adonar dels bons ulls d' aquella morena.

Y l' endemá del color de neu y rosa d' aquella rossa.

Y l' altre dia de las bonas cuixas d' aquella menuda.

Y 'l dia següent de las magníficas formas d' aquella alta.

Y al cap de una senmana, las danesas com todas las religions ja tenian adoradors y fins tenian fanátichs.

¡Oh poder de la costum!

* *

Los bons exemples tenen sempre bons imitadors, y desd' aquest moment aquí 'm tenen á mí disposat á fer la competencia al teatro del Circo.

Prescindeixo avuy de atachs al govern, qu' es com si diguéssim de sarsuela, tiro teló resoltament y 'ls presento una companyia complerta de quadros al viu.

Silencio y no xiulin.

* *

PRIMER QUADRO: «*Los dioses del Olimpo.*»

Allá al cap-de-munt de una columna, en forma de candelero, hi veurán á Júpiter, conegut per Anton en aquest mon dels mortals. Porta á las mans llamps pels partits ilegals, cohets ab bombas de Bengala pels sagastins y teyas per escalfar lo té, que reserva sempre pels amichs.

Al seu alrededor, ab l' espasa desenvainada y á punt de escabotjar á un liberal avansat, hi té á Marte, lo seu ministre de la guerra.

Al costat d' aquest, Neptuno, ministre de Marina, ab lo trident se guarda y ab una panera de llus als péus demostra que ja ha pescat.

Apolo, redactor de manifestos y altres comedias, esgarrapa la lira y llensa 'ls seus sons fins á Ultramar.

Vulcano 'l de Foment, recolzat sobre 'l mall ganduleja, perque al Olimpo no hi ha feyna.

Saturno, encarregat de fer justicia, toca 'ls platerets ab los plats de la balansa.

Y Mercuri, ab una gorreta d' aquestas novas que are ha estrenat la policia, está lligantse la sandalia, mentres aguanta la vareta ab las dents, de manera que las serps que hi porta cargoladas sembla que li surtin de la boca.

Aquest quadro roda... roda... y may se mou del mateix puesto. Se repeteix y martxa á l' inversa.

Xiula 'l públich y cau lo teló.

* *

SEGON QUADRO: «*Las ninfas durmiendo.*»

Quadro senzill y de gran efecte.

Al mitj, en actitud de perorar s' hi aixeca un home respectable. Porta 'l pit plé de condecoracions, la clenxa partida al mitj, curts y ondulats los cabells que l' hi cauhen sobre 'l front: despejadas las fronteras; té reminiscencias de diputat de la majoria, votat per un districte qu' encara no 'l coneixen.

S' agita, mou los brassos, mou los llabis, mou los ulls, mou las galtas, bastant provehidas per cert. No diu res; pero sembla que fassi un discurs.

Dessota d' ell hi dorman las ninfas del Congrès, ningú l' escolta, ningú 'l sent, ningú l' aplaudeix; pero ningú 'l xiula.

Tothom lo ronca.

Tirem teló, que la son s' encomana.

TERCER QUADRO: «*El juicio de Salomon.*»

Salomon es un d' aquells que matan als periódichs.

La criatura; y tan criatura com es! La criatura es un pobre periódich de oposició.

Las dos mares que reclaman al seu fill son, l' una un representant dels que manan; l' altra un emissari del sentit comú.

Totas dugas reclaman á la criatura: todas dugas alegan las sevas rahons: todas dugas gastan la mateixa eloqüencia.

Que un fill siga á la vegada de dugas mares es una cosa verdaderament impossible. ¿Quina es la mare verdadera?

Salomon vacila. Per últim pren una determinació; la pren y la realisa.

La determinació que pren consisteix en esqueixar la criatura, en esqueixar al pobre periódich pel mitj.

Y ¡zap! ja está.

Lo representant del govern riu: lo sentit comú cau desmayat. Salomó se 'n renta las mans. Los trossos del periódich se 'ls ne porta 'l vent.

Lo teló cau, cubrint tant trist espectacle.

QUADRO QUART: «*Las metamorfosis de Ovidio.*»

No hi ha mes que un sagristá y un orador de club.

Dugas figuras no més, y aquí veurán l' efecte.

Tot de un plegat lo bonete del sagristá 's torna una boina, l' apaga-llums un fusell.

Al mateix temps lo gorro-faigi del orador se torna un hongo y la garibaldina una americana.

Segona transformació: La boina del sagristá 's torna un barret de pelegrí: lo fusell un bordó ab la carbasseta.

Al mateix temps: l' hongo del orador 's torna un barret de copa: l' americana una livita.

Tercera transformació: Lo barret de pelegrí del sagristá 's torna un ros de coronel: y 'l bordó ab la carbasseta, un bastonet de mando ab borlas.

Y al mateix temps lo barret de copa del orador, se converteix en un barret de cresta engalonat, y la livita en una casaca de ministre.

Lo nou coronel y lo nou ministre, confirmant alló de que 'ls estréms se tocan, se donan las mans, aixecan las camas y ballan al só d' aquella cansó:

«Pim pom, pels tontos hi eram...»

«Pim pom, pels tontos hi som.»

Y cau lo teló per no ensenyarnos altres cosas mes crespas.

QUADRO QUINT Y ÚLTIM. «*El Hambre.*»

Aquest quadro es mecánich.

Surten una porció de figuras de fil ferro, primas com cordas de violí, de cara desconeguda.

De dalt del teatro hi penjan pans, llançonissas y altres comestibles.

Las figuras s' estiran per alcansarlos: las figuras van pujant.

Las figuras tant com s' estiran, s' apriman: los comestibles tant com s' apriman aquestas, s' enfilan amunt.

Las bambolinas del teatro representan núvols, y en aquest joch de aprimarse 'ls que tenen gana y d' enfilarse 'ls que no

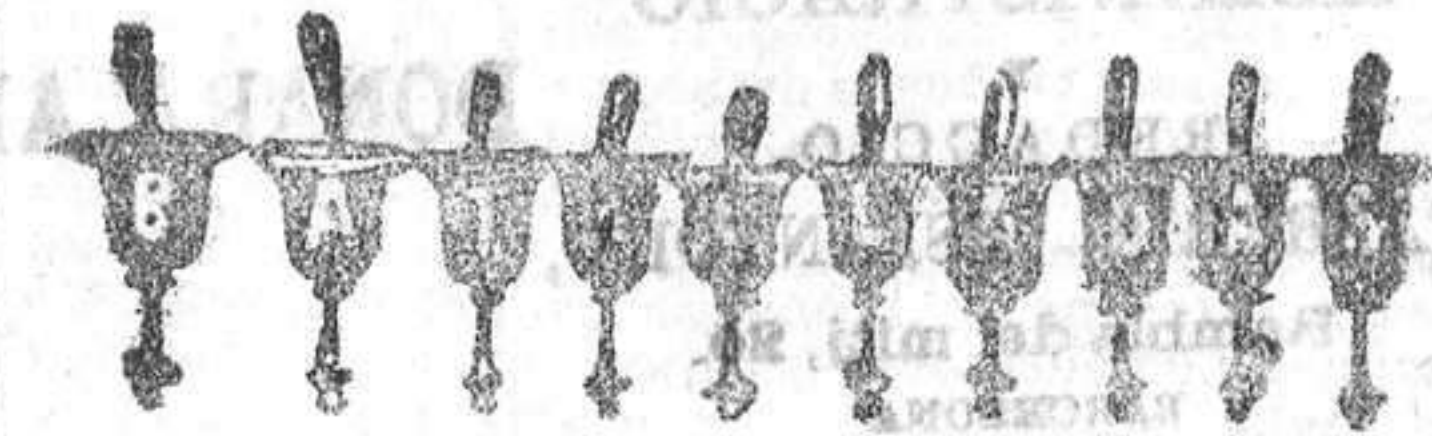
volen deixarse menjar, arriba que 'ls comestibles van pels núvols, y las figuras famélicas se disolen.

Aquest quadro fá caure desmayat á tot lo públich.

Vaja, senyors empresaris del Circo: tanquin las portas.

Senyeretas danesas: tórminse 'n á Dinamarca.

P. K.

Era un dia del any 69. En una casa no gayre lluny de la Capitanía general va verificarse una reunió á la qual hi estavan convocats los principals industrials, banquers, naviers y demás ricatxos de Barcelona.

Lo duenyo de la casa obrí la sessió proposant que en vista de l' actitud del govern sobre las qüestions econòmicas, havia arribat l' hora d' acudir als medis extrems y que las montanyas de Catalunya habian de doná 'l crit de «Fora 'l govern immoral.»

Los ricatxos van desfilar plens de horror, y aquestas mateixas proposicions varen ferse després per la mateixa persona á alguns centros obrers.

Una pregunta: ¿Que l' hi hauria fet en Paig y Llagostera al autor d' aquestas reunions?

A n' aquest no l' hauria fusellat: á n' aquest tal vegada l' hauria suïcidat, com al Sultan de Turquia.

¿Y al fabricant qu' en plena guerra civil, l' hi hagués trobat las golfas de la fábrica plenas d' armes?

Nada: suïcidi que te crió.

Per suscripció nacional va recullirse una cantitat considerable destinada á socorre als órfes y víctimas de la guerra.

La comissió encarregada de repartirla vá comprarne paper del Estat.

Lo paper desde llavors ha baixat un tres per cent. Y 'ls órfes y las víctimas de la guerra avants de cobrar res, ja han perdut 45 mil duros.

La comissió y la guerra sembla que s' han avingut per ferlos més desgraciats.

Després del fret d' aquests últims dias, l' estiuhet de Sant Martí.

Després del discurs del constitucional Sr. Leon y Castillo, que vá ser pel govern un terrós de glas, quatre equilibris de 'n Sagasta, á la més remota oler de turró.

Y vejin! Com més vá, més s' allunya 'l turró; fins que jo crech que l' olfato de 'n Sagasta guanya cada dia.

¿No es veritat que 's necessita atreviment pera enviar á la Exposició de Filadelfia màquinas de cusir, quan en los Estats Units es hont s' han inventat y hont se fabrican eixas màquinas?

Donchs aquest atreviment l' ha tingut un catalá, que ha inventat també una màquina de cusir. Lo nom d' eix catalá es M. Escuder.

—¿A Espanya fan màquinas de cusir? preguntan los yankees tots espantats.

—Si, senyors, á Bircelona fan màquinas de cusir, y lo més curiós es que ditas màquinas s' en han endut un premi á la Exposició de Filadelfia.

¿Ho vehuen? ¡son trempats los noys de casa!

Senyor Escuder: se 'l saluta y felicita.

Volen ser felissos?

Donchs demanin una plassa de mestre a Palamós.

Per supuesto no cobrarán, y si un dia veuen que falta una rajola, y l'hi posan, ó que l'estudi está brut y l'emblanquinan, no ho apuntin pas en lo compte del material, perque tampoch la Junta s dignará aprobarho, dihentlos que ho paguin de la seva butxaca.

Y si's desesperan, los queda sempre un recurs.

A prop de Palamós hi ha 'l mar.

S'hi tiran de cap.

Una catástrofe ha consternat aquest dias Madrit y Barcelona á la vegada.

Lo teatro del Circo de aquella capital en menos de dos horas va desapareixe consumit per un violent incendi.

Junt ab lo teatro van destruirse las magnificas decoracions del *Testamento de un brujo* pintadas per l'inimitable pinzell de n Soler y Rovirosa.

De modo que en un moment vá perdre's la fortuna de un empressari com en Bernis, actiu, inteligent, rumbós com ningú, amich de fer sacrificis y de complaire al públich á tota costa, fortuna amassada ab alguns anys de treballs y de constancia.

Varen perdre's preciosas obras d'art, encant dels admiradors y gloria de 'n Soler y Rovirosa.

Y va perdre 's l'èxit que ja havia obtingut en Madrit una obra que desde 'l llibre fins al més petit incident, era deguda á catalans.

Nosaltres creyém que 'ls demás teatros y tots los amants del art remediarian aquesta desgracia, y per sa part la *Campana* está dispósada á fer qual-sevol sacrifici.

Lo govern ha comprat un oonvent de Zaragoza per la cantitat de 222 mil pesetas.

Dos anys avants havia sigut venut pèl govern, per la cantitat de 252 mil rals.

Aixó 's descubreix, se desentranya, 's discuteix en plenas corts...

Y la majoria aproba la conducta del Govern.

Tornar pessetas per rals, ni en Robert ab las cabras feya tant bons negocis.

Y, ab franquesa, no diguin res de D^a. Baldomera, qu' encare hi ha cosas pitjors.

Un dels colaboradors que ab més constancia solen enviar sos ensaigs á la *Campana de Gracia*, acaba de publicar un quadern de poesias ab lo modest títol de *Brots*, y 'l lema: *¿Creixerán?*

Nostre amich Joseph Verdú (Gestus) quan fá aquesta pregunta es senyal que desitja coneixe la resposta.

L'hi aném á donar. Los brots creixerán si son autor procura aprofitar las bonas disposicions que demostra y millorarlas per medi del estudi: si 's convens que la poesia no es lo estrany, ni lo rebuscat, sino lo natural y lo espontáneo, y si als generosos impulsos de la imaginació, sab unirhi 'ls bons consells de la esperiencia.

Ja veuen que som franchs.

Are, seguint la costum, quan surt un llibre en catalá, vaji per mostra la següent fabuleta, premiada en lo certámen de la Mercé.

LO DIA Y LA NIT.

De la nit se queixa 'l dia—y aixís parla:

—Quan jó visch y al mon llumeno—se treballa.—

Y la nit diu:—Quan jó vetllo—se descansa.—

—Més, perque essent jó la vida—tú are 'm matas?—

diu lo dia; y la nit d'uli,—sens tardansa:

—Perque ja ton fill m'espera—per matarme—

Aquest trantsit es la vida:—l' un treu l' altre.

Reunió dels adjunts, dels Jochs Florals.

Candidatura dels neos: Lo Ilm Frá Joaquim, bisbe de Barcelona.

Candidatura dels liberals: General Ros de Olano.

Vè la votació, empenyada com may s'hagués vist y 'l bisbe tè 39 vots y 'l general 55.

¡Ah! Un jesuita, lo Pare Fita, que també anava en candidatura, derrotat.

Y encare més. Lo simpátich advocat defensor de la *Campana de Gracia*, Sr. Serraclara ha triunfat.

Si sembla providencial!

Y després que digan, que 'l mon no progressa. Lo mon progressa, y 'ls Jochs Florals també.

¡NO SABER DE QUE FER RALS!

FRAGMENT.

En Joan es un pobre home
Que Dèu l' hagi perdonat
(No vull dir que siga mort
Vull dir que es un mort de fam.)
Com que sab lo qu' es vergonya
Y es esclau del que dirán,
Pateix doble quan te gana
¡Y no sap de que fer rals!

Los seus pares que al cel sigan
No li van voler donar
Ofici, creyent que aixís
Fora mes afortunat;
Ara 'l pobre sap historia,
Sap escriurer, sap parlar
Sap llatí, sap fer quartetas
¡Y no sap de que fer rals!

Com que es casat, te quitxalla,
Dona, sogra, gos y gat
Y un lloguer que corra, corra
Y may lo pot atrapar,
Y te inglesos que l'amolan,
Y te penas y treballs,
Y te vergonya y te por
¡Y no sap de que fer rals!

Quantas voltas jó l'hi vist
Llagrimós y capficat
Ab los ulls fixos al cel
Com si esperés lo manna!
M'ha entristit veurer sa cara
Y me hi dit ¡pobre Joan!
Quan rumia tant la mostra
¡Ja no sap de que fer rals!

No 's creguin que no s'enginyi
Que prou barrina 'l seu cap,
Sempre busca fer negocis
Per mes que 'ls fassi esgarrats,
Escriu romansos pèls cegos
Fá cartas y memorial
Y fins fa ninots que ballan
—Quant no sap de que fer rals.

Ahí me deya:—¡Ay de mí, Peret!
En lo mon no hi ha pietat
Dech sis mesos de lloguer
A la tenda dech set pans,
Dech á la taberna 'l ví,
Dech no deure y dech pagar;
Dech viure y dech mantenir
Als meus fills y dech se honrat,
Y ab tants deutes jó no 'm moro
¡Y no se de que fer rals!

Ay Pere, Pere, sufreiro
Sufreiro y ningú 'n fa cas,
Sufreiro y ningú m'ausilia
Sufreiro y passan de llarch
Viure aixís, Pere, no es viure
Es sé 'n vida condemnat
Y val mes morir que viurer
No sabent de que fer rals.

BALDIRI CANDELAS.

Barallas entre un ministre y un comte.

Se 'n diuen quatre de frescas, y com que de las riallas venen las plorallas y de las frescas venen las calentas, vá succehir que ab una mica més se desaffian.

Y 'l comte deya:—A n' aquest ministre, hauré de administrarli una lliçó.

Y deya 'l ministre:—A n' aquest comte hauré de arreglarli 'ls comtes.

Pero tot se vá compondre, perque aquestas cosas se componen sempre.

Aixís se compongués tan facilment la Hissenda Espanyola.

Are fan monedas d' or de cinch duros.

Segons diuen valdrán no més que 96 rals; pero las farán passar per cent.
Que passin las dobletas per monedas grossas.

Tots los teatros de Madrit pensan donar un benefici á favor del simpátich empressari senyor Bernis.

Los de Barcelona pensan fé 'l mateix.

Nosaltres sols l'hi desijem una cosa.

Que l' inmens perjudici que l' hi ha causat l' incendi del Circo, se converteixi en una serie de *beneficis positius*.

Y llavors podrém dir contra 'l refran:—No hi ha bé que per mal no vinga.

Tot lo qui directa ó indirectament conspiri contra 'l govern establert serà fusellat.

Aixís voldria ferho en Paig y Llagostera.

Entre 15 milions d' espanyols, per bé que vajan las cosas, sempre n' hi ha un milió de descontentes que ab lo mer fet de ser descontentes conspiran.

Fusellarlos.
Dels catorze milions restants, també 'n conspiran uns 800 mil.

Cap á terra.
Dels que quedan també.
Espurgada.

Y com que mentres hi haurá dos homes, hi haurá dos enemichs, resulta que ab aquesta teoria no hi hauria pau fins que no més ne quedés un.

¿Qui quedaria?

Naturalment: quedaria l' autor de la proposició y encare perque no 's trovarian quatre soldats y un cabo per fusellarlo.

¡Alegrémnos!

Los comestibles pujan, pujan..... Pujan tant que aviat se perderán de vista.

En temps de la revolució lo que are val vuit, valia quatre.

Pero ja ho hem dit: ¡alegrémnos!

Llavors no més eram ciutadans; y are, com que gastém més, tots som senyors.

A un pelegrí (seglar) y mitx lelo que torna á casa seva, l' hi preguntan:

—Qué tal? ¿Com vos ha anat?

—Molt bè.

—Y os han benefici?

—Vaya: are ja som beneyts.

—Y en que consisteix la cerimonia de la benedicció?

—Ay, ay... No 'as recordéu de la festa de Sant Antoni? ¿No héu vist may benefici 'ls ases? Donchs es igual.

Tots los disaptos en lo Congr s hi ha preguntas al govern.

Preguntar al govern vol dir moure un esc ndol.

De modo qua tots los dissaptos se fa dissapte. Y   pesar de fer dissapte may queda b n net.

Lo ministre de la Guerra ha dit qu' en Miret no ha anat   Cuba m s que de voluntari y que 'l govern n  hi ha reconegut cap grau.

Ha anyadit que 'l govern l' hi adelantat dugas pagas de coronel.

No l' hi reconeixen graus; pero cobra las pagas de coronel de dugas en dugas... Con que mirin!

A Palencia alguns empleats del Ajuntament, no van anar   missa 'l dia de Totsants.

Y l' Ajuntament   no heu anat   missa? La multa.

J  Ajuntament ho faig m s bé: j  'ls deixo cessants de un cop de ploma.

Y llavors podria dirse:
«Los empleats del Ajuntament de Palencia, que 'l dia de Totsants no van anar   missa, se n' han anat al Cel, en cos y  nima.»

Los constitucionals no han anat als funerals de D.ª Maria Victoria.

Los constitucionals est n si cauhen no cauhen, y may veur n vost s que un moribundo vaji   un enterro.

No es massa bé rebre certas impressions.

Ab la nova lley electoral del Senat, tindrem una segona c mara plena de personas religiosas.

Ab aquest motiu deya un diputat:

«No serà un Senat, serà un concili.»

Y qu ? Lo govern necessita incens y busca que 'ls capellans n' hi fassan.

Hi ha res més natural?

Llegim en un peri dich de Madrid:

«Lo Sr. Linares parlant de la peregrinació a Roma, digué en lo Congr s que hi havia hagut orits y manifestacions en cert sentit.»

Y l' Sr. C novas l' hi contesta:

«No valen paraulas, son precisos fets.»

Si, home s , aném donant alas als carlins, que lo qu' es fets no n' faltaran.

Lo diputat per Reus deman  en lo Congr s que no poguessin ser electors sino aquells que pagant 500 duros de contribució, sapiguessin llegir y escriure.

Si 'ls electors sapiguessin llegir y escriure, 'l diputat de Reus, s' hauria de mirar las Cortes desde las tribunas.

Llegeixo en un peri dich.
«Pera 'l c rrech de Patriarca de las Indias se indica al Sr. Cubero.»

Qui es aquest Sr. Cubero? Lo coneixem vost s? Donchs j  tampoch.

Qualsevol diria que als patriarcas, lo govern espanyol los designa   ojo de cubero.

A estudi.
Lo mestre pregunta   un deixeble:

—Qu  son estrellas fixas?

—Las que no s' mouhen may del seu puesto y tenen llum propia, com en C novas del Castillo.

—Qu  son planetas?

—Las que s' mouhen alrededor de las fixas y reben la llum d' ellas, com en Sagasta. Duhem també 'l nom d' estrellas errants.

—Qu  son satélites?

—Las que rodan alrededor dels planetas, com per exemple 'ls sagastins de Barcelona.

—Y cometas?

—Son estrellas ab qua, que van de una part   l'altra sens rumbo fixo, com en Soliva, en Miret y altres guerrilleros que cobran dugas pagas de coronel.

CANTARELLAS.

Las fullas cauhen dels arbres,
las castanyas van venint....
!Ja tot comensa   canbiarse!
!No hi ha més: ha de s  aixis!...

Com que contra 'l govern miras,
molt alerta tens d' anar...
si 't v u Puig y Llagostera
de seg  't fa fusellar.

Tranquil diu que soch, ta mare,
  tu 't diuhen qu' ets tranquila,
y per mes tranquilisarnos
  tots dos nos diuhen ximpls.

Ab lo temps que 't tracto, nina,
veig qu' ets molt mal agradosa,
y   mi m' agradan las noyas
que tingan molt bonas formas.

EPIGRAMAS

—Ay senyora Rosalia,
si sabia lo que 'm passa.
—Dona, espliquis ab catxassa,
no s' alteri, ave Maria!
—De rabia 'm tinch de ferir
—B : pro  perque 's desconsola?
—Per qu ? Perque quedo sola...
L' home se 'm fa pelegri.
Y ab intenció molt danyina
marxa lo gran pillastron
ab una dona de mon
que ar  s' ha fet pelegrina.

—!Uy quin cas, !oh Déu del cel,
—!Quin c s es aquest Tom s?
—Tinch lo cor tot pl  de fel
—Pues esperat: noy, Fidel,
porta unguent de contra-c s.

—Me n' vaig trob    en Pasqual
y casi no 'l vaig coneixe,
de flach qu' est .
—Diu qu' es t sich...
—Ca, no'n creguis... pitj ... es mestre.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas   endavinallas dignas d' insertarse, 'ls ciutadans Ralip, Sasac, A. de l' Hostia, Palitroque, Zasadietta, T. Ronsu y Llargo Llango. Las dem s no 'ns serveixen.
[Ciudad  M. A. Est  bé y mirar m de aprofitar la poesia.—J. C. Las va es massa personal.—Mata barrets: Aprofitar m algunas cantarellas y 'l trenca-caps.—Perico Matalass : Idem lo soneto est  content?—Embolica tronas: Algo hi anir .—R. Picolis: Y un cuento de vost .—Palitroque: Insertar m lo problema.—Anton de l' Hostia: Hi anir  una cantarella.—Mestret: Aprofitar m lo trenca-clocas.—Sultan destronat: Idem un qu nto.—Nycens gran: Idem un de seu.—J. E. P. Idem.—Mister Repica: es

molt curios, diguins lo nom del poble.—Ciudadans Ou ferrat, J. G. y R. Pachonita, Sacac, Un vestit, Saleri, Arnall, Miquilis maquilis, Joan de Crisis, Dos tipos, Caf , C. Cardenhench, Puerto-Riquenyo, Pare nou, Milorac, 18 de Juny, Dos escanya pits, Firmeu, Rival de 'n Victor, Nets, Fuego, Pardal xarrech, Moldrac, J. Tergela, J. Jenis, E. Geintres, Cantadors, Mosquits, d' aixeta y Claudio Omarch: Lo que 'ns envian aquesta senmana no 'ns serveix.—Ciudad  rival de 'n Victor: Hi anir  'l problema.—Deuhet de Reus: Molta cosa de lo que 'ns remet s' aprofitar .—J. Nogué: Idem la seva sinonimia.—E. M. G. Lo mateix que 'l problema de vost .—Un plaga de casa seva: Avuy dia es perillós.—Balabi: Insertar m lo qu nto.—Joan Llopart: Ja 'ns ho havia enviat.—C. de Angunias: Gracias per las sevas cantarellas.—Ora pro nobis: Idem, idem.—Un cupun : Arreglat hi anir  'l qu nto.—M. Cadenet: Aprofitar m lo problema.—Guixet: Idem la tortura cerebral.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN LA BATALLADA 357.

- 1.^a TRENCA CAPS.—Cantarella.
- 2.^a ANAGRAMA.—Tona.—Nota.—Tono.—Noto.
- 3.^a PROBLEMA.—Tenia 2 duros.
- 4.^a XARADA. 1.^a—Ti-Bi-DA-BO.
- 5.^a ID. 2.^a—PA-LAN-CA.
- 6.^a ENDAVINALLA.—CLARA.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans A. Vila, F.   la C. de Reus, E. M. G., Ter de Manlleu, Estripa-qu ntos; Una, Joanet, E. V., Deuhet de Reus, Alabau, Secretari de 'n Saballs, Nets, Ralip, Anilorac, y un drach; totas menos la 6.^a Pelegr  magre, Rival de 'n Victor, Caballero Puf y bigonyeta; menos la 3.^a Café, Zarandiuta, Sihof, J. Nogué y Pare nou: menos la 2.^a J. Vagannia; menos la 5.^a J. E. P. y un puerto-rique o y Ali Smith, las 1, 2, 3, y 4 A. de l' Hostia y un Cardenhench: las 1, 4, 5 y 6 Llargo, Llango Bacall  ab baldufas, y Sultan destronat: las 2, 3, 4 y 6 Firmen; Fenelony ister Repica: las 1, 2, 4 y 6 Quatre Tranquils, Un rovell; y Roig de Pecatalada; las 1, 4 y Miquilis-moquilis, Massipoina y Palitroque; las 1, 5 y 6, A. Arnall y Los Amantes: las 4, 5 y 6, Bufeteja y Fragi-humana: las 1 y 2 Ou ferrat y Sabir: las 4 y 5 Un pardalero: las 1 y 6 Esquix de senyor; la 6 no más Lluis Amich; la 1.^a solzament Mestret, Aprenent barber, y Un vestit.

BATALLADA 358.

1. TRENCA-CAPS.—Inlaterra.
2. PREGUNTA.—Lo 7.
3. XARADA I.—Cla-ve-lli-na.
4. ID. II.—Fra-re.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Sasac, Dos escanya-pits, C. de Angunias, 18 de Juny, E. M. G., Una, E. V., Alabau, Secretari de 'n Saballs, Ralip, Anilorac, Caballero Puf, Sitrof, Nogué que no fa nous, Pare nou, Puerto-rique o, Deuhet de Reus, Mas siporria, C. Cardenhench y Un rovell; las 1, 2 y 3, Rival de 'n Victor, Pardalero, Ter de Manlleu, Estripa-qu ntos, Cigonyeta y Smith; las 1, 3 y 4, Roig de Pecatalada, Mister Repica y J. E. P.: las 1, 2 y 4, Caf  y Xiquet de Valls; las 2, 3 y 4, J. Vagamisa; las 1 y 2, Dos tipos, N. Grau, Un solter, J. de Cerisis, J. Riera, Miquilis moquilis, A. Arnall, Sabir, Sultan destronat y Galeno; la 2 y 3 Un vestit; la 1 y 4, Torregaitas; la 1 no m s, Mestret, R. Gal , Pachonita, E. de Senyor y Lluis M sich y no mes que la 3, Un firsat.

XARADA

I.

Va sorti un cop un tres-quart sobre las cuestiones de Aduana per que no enters gens de tot en ningun dels ports de Espanya, pero seguin la costum que també segueixen ara, los agents, tots v n obrar primera dos l' tres-quarta.

AMICH D'N CARMONA

(La solució en lo pr xim número)

Imp. de «La Renaixensa».—Pera-Ferriz 18 Barcelona
ROPEZ, Editor.—Rambla del M lly.